VERICA TRSTENJAK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2011. november 17.[1]

C-505/09. P. sz. ügy

Európai Bizottság
kontra

Észt Köztársaság

„Fellebbezés — Környezet — Levegőszennyezés — 2003/87/EK irányelv — Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere — A kibocsátási egységek 2008–2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási terve az Észt Köztársaságban — A tagállamok és a Bizottság hatásköre — A 2003/87 irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint 11. cikkének (2) bekezdése”

I – Bevezetés

1. A jelen fellebbezés a 2004. október 27-i 2004/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 338., 18. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: irányelv) által létrehozott rendszerre vonatkozik.

2. Fellebbezésével az Európai Bizottság az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-263/07. sz., Észtország kontra Bizottság ügyben 2009. november 23-án hozott ítélet (EBHT 2009., II-3463. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette az Észt Köztársaság által a 2003/87 irányelvnek megfelelően közölt, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek 2008–2012-es időszakban történő kiosztására vonatkozó nemzeti kiosztási tervéről (a továbbiakban: NKT) szóló, 2007. május 4-i bizottsági határozatot (a továbbiakban: vitatott határozat).

II – Jogi háttér

3. Az irányelv 9. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A[z irányelv] 11. cikk[e] (1) és (2) bekezdésében említett minden egyes időszak vonatkozásában minden tagállam kidolgozza saját nemzeti tervét, hogy összesen hány egységet kíván az adott időszakra kiosztani, és azokat miként kívánja kiosztani. A tervet tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni, ideértve a[z irányelv] III. melléklet[é]ben felsoroltakat, illetve a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. A Bizottság, a Szerződés sérelme nélkül, legkésőbb 2003. december 31-ig kidolgozza a[z irányelv] III. melléklet[é]ben felsorolt követelmények végrehajtásához szükséges iránymutatást.

1 — Eredeti nyelv: szlovén; az eljárás nyelve: észt.

A 11. cikk (1) bekezdésében említett időszakra vonatkozó tervet legkésőbb 2004. március 31-ig kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot arról értesíteni [helyesen: valamint a Bizottsággal és a többi tagállammal azt közölni]. Az azt követő időszakokra vonatkozó terveket legalább 18 hónappal a tárgyidőszakot megelőzően kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot azokról értesíteni [helyesen: valamint a Bizottsággal és a többi tagállammal azokat közölni].

(2) A nemzeti kiosztási terveket [az irányelv] 23. cikk[ének] (1) bekezdésében említett bizottság vizsgálja meg.

(3) A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti értesítés megküldésétől [helyesen: A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti közléstől] számított három hónapon belül elutasíthatja az adott tervet vagy annak egy részét, amennyiben az nem áll összhangban a III. mellékletben felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikk tartalmával. A tagállam csak akkor hozhatja meg a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta a javasolt módosításokat. A Bizottság az elutasító határozatát megindokolja."

4. Az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerint:

„A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztásra irányuló eljárást. Ezt a döntést a tagállam saját, a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló nemzeti kiosztási terve alapján, a közvélemény észrevételeinek megfelelő súlyú figyelembevételével kell meghozni, legalább 12 hónappal a tárgyidőszak kezdete előtt."

5. Az irányelv III. melléklete tizenkét, az NKT-kra alkalmazandó követelményt sorol fel. Az említett melléklet (1)–(3) és (12) pontjában megjelölt követelmények a következőképpen rendelkeznek:

„(1) Az adott időszakra kiosztandó kibocsátási egységek összegének összhangban kell állnia az adott tagállamnak a 2002/358/EK határozat és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti kibocsátáscsökkentési kötelezettségével, figyelembe véve egyfelől azt, hogy az ezen irányelv hatályán kívül eső forrásokból származó kibocsátásokhoz képest a fenti kibocsátási egységek a teljes kibocsátás mekkora hányadát képviselik, másfelől pedig a nemzeti energiapolitikát, továbbá összhangban kell állnia a nemzeti éghajlat-változási programmal. A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége nem lehet több, mint amennyi az e mellékletben meghatározott követelmények szigorú alkalmazásához valószínűleg szükséges. 2008 előtt e mennyiséget össze kell hangolni az egyes tagállamoknak a 2002/358/EK határozat és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti céljai elérése vagy túlteljesítése érdekében követendő kibocsátáscsökkentési ütemmel.

(2) A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét össze kell hangolni a Közösségnek a 93/389/EGK határozat értelmében vállalt kötelezettségei teljesítéséhez a tagállamok által vállalt hozzájárulások valós és tervezett előrehaladásának értékelésével.

(3) A kiosztandó kibocsátási egységek mértékének összhangban kell állnia az e rendszer hatálya alá eső tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is. A tagállamok kibocsátási egységeik kiosztását alapozhatják az egyes tevékenységek termékenkénti átlagos üvegházhatású gáz kibocsátására és az egyes tevékenységekben elérhető eredményekre.

[…]

(12) A terv [az igazolt kibocsátáscsökkentés] és [a kibocsátáscsökkentési egység] az üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértékét az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határozza meg. A százalékos mértéknek összhangban kell lennie a Kiotói Jegyzőkönyvben és az UNFCCC vagy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján elfogadott határozatokban megállapított kiegészítő kötelességekkel."

III – A jogvita előzményei és a vitatott határozat

6. A vitatott határozat elfogadását megelőző tényállást és e határozat rendelkező részét a megtámadott ítélet 6–9. pontja ismerteti.

IV – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

7. Az Észt Köztársaság keresetet nyújtott be a vitatott határozattal szemben az Elsőfokú Bírósághoz. Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárást a megtámadott ítélet 10–21. pontja ismerteti.

8. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság egészében megsemmisítette a vitatott határozatot.

9. Legelőször is az említett ítélet 28–34. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította a Bizottságnak a megsemmisítés iránti kereset részleges elfogadhatatlanságára vonatkozó érveit.

10. Ezt követően a megtámadott ítélet 49–94. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta az Észt Köztársaságnak az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének a megsértéséből eredő hatáskörtúllépésre alapított jogalapját. Elsőként megállapította, hogy a Bizottság túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörét, amikor a vitatott határozatban egyfelől megjelölte a kibocsátási egységek adott mennyiségét, amelynek bármiféle átlépését az irányelvben megállapított követelményekkel összeegyeztethetetlennek kell tekinteni, és másfelől elutasította az Észt Köztársaság NKT-ját, mivel a kibocsátási egységek általa javasolt összmennyisége meghaladta ezt a határértéket. Másodsorban megállapította, hogy a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, amikor a saját elemzésével helyettesítette az Észt Köztársaság által az NKT-jában végzett elemzést. Ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság továbbá azt is megállapította, hogy a Bizottság által alkalmazott adatok és értékelési módszerek nem feltétlenül voltak reprezentatívabbak. Úgy ítélve meg, hogy az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalap megalapozott, az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének (1) bekezdését meg kell semmisíteni.

11. Majd a megtámadott ítélet 99–113. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy Bizottság megsértette a gondos ügyintézés elvét azon kérdés értékelése során, hogy az Észt Köztársaság NKT-ja megfelel-e az irányelv III. mellékletében szereplő (3) követelménynek. Úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az ezen NKT-ban szereplő számítások hibásak. Következésképpen úgy határozott, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdését és 2. cikkének (2) bekezdését meg kell semmisíteni.

12. Végül a megtámadott ítélet 114. pontjában az Elsőfokú Bíróság – megállapítva, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (1) és (2) bekezdése, 2. cikkének (1) és (2) bekezdése és 3. cikkének (1) bekezdése nem választható el e határozat többi részétől – úgy határozott, hogy e határozatot egészében meg kell semmisíteni.

V – A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

13. A Bizottság fellebbezést nyújtott be a megtámadott ítélet ellen, és azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és

– az Észt Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

14. A Bizottság fellebbezésére vonatkozó válaszbeadványában az Észt Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére;

– abban az esetben, ha a Bíróság helyt ad a fellebbezésnek, utalja vissza az ügyet a Törvényszékhez az Észt Köztársaságnak a Bizottság által elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákra, az EK 175. cikk (2) bekezdése c) pontjának megsértésére, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó kérelemmel kapcsolatos határozathozatal céljából.

15. A 2010. június 1-jei végzéssel megengedték a Dán Királyság beavatkozását a Bizottság kérelmeinek támogatása végett, illetve a Cseh Köztársaság és a Lett Köztársaság beavatkozását az Észt Köztársaság kérelmeinek támogatása végett.

16. A 2011. szeptember 29-i tárgyaláson a dán, az észt és a lett kormány, valamint a Bizottság képviselői kifejtették az álláspontjaikat, és válaszoltak a feltett kérdésekre.

VI – A Bizottság eljáráshoz fűződő érdekéről

17. 2009. december 11-én, tehát a vitatott határozat megsemmisítését követően, valamit azután, hogy a Bizottság benyújtotta fellebbezését a megtámadott ítélet ellen, a Bizottság az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján új határozatot fogadott el. Ebben az új határozatban elutasította az Észt Köztársaság NKT-ját, és megállapította az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel való összeegyeztethetetlenségét, anélkül hogy megjelölte volna a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének felső határát. Az Észt Köztársaság nem támadta meg az új határozatot. 2010. szeptember 4-én új NKT-t jelentett be.

18. E körülmények között meg kell vizsgálni a Bizottság eljáráshoz fűződő érdekét. A Bíróság ugyanis hivatalból jogosult valamely félnek a fellebbezés fenntartásához fűződő érdeke azon okból bekövetkező hiányára hivatkozni, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletét követően bekövetkezett tény a fellebbező oldalán fennálló joghátrány elenyészéséhez vezetett, és ezen okból a Bíróság a fellebbezést elfogadhatatlannak vagy okafogyottnak minősítheti. A fellebbező eljáráshoz fűződő érdekének fennállása feltételezi, hogy a fellebbezésből annak eredménye révén előny származhat azon fél számára, aki azt előterjesztette.[2]

19. A jelen esetben az új határozat elfogadása nem járt azzal a következménnyel, hogy elenyésszen a Bizottságnak a fellebbezés fenntartásához fűződő minden érdeke. Kétségtelen, hogy a megtámadott ítélet esetleges hatályon kívül helyezése nem járna azzal a hatással, hogy újra érvényes lesz a vitatott határozat, amelyet időközben új határozat váltott fel. Mindazonáltal a Bizottságnak jelentős érdeke fűződik a Bíróság azon ítéletéhez, amely megerősítené az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének Bizottság által képviselt értelmezését. A Cseh Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Litván Köztársaság és Románia ugyanis az Elsőfokú Bíróság előtt megtámadta azokat a bizottsági határozatokat, amelyekben a Bizottság elutasította az egyes NKT-ikat.[3] Ezeket az eljárásokat felfüggesztették addig, amíg a Bíróság a jelen ügyben, valamint a C-504/09. P. sz., Bizottság kontra Lengyelország ügyben meghozza ítéletét. A Törvényszék előtt folyamatban lévő ezen eljárásokra tekintettel a Bizottság tehát megőrzi az eljáráshoz fűződő érdekét.

2 — A C-19/93. P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-3319. o.) 13. pontja és a C-535/06. P. sz., Moser Baer India kontra Tanács ügyben 2009. szeptember 3-án hozott ítélet (EBHT 2009., I-7051. o.) 24. pontja.

3 — A T-194/07. sz., Cseh Köztársaság kontra Bizottság ügy (HL 2007. C 199., 38. o.); a T-221/07. sz., Magyarország kontra Bizottság ügy (HL 2007. C 199., 41. o.); a T-368/07. sz., Litvánia kontra Bizottság ügy (HL 2007. C 283., 35. o.); a T-483/07. sz., Románia kontra Bizottság ügy (HL 2008. C 51., 56. o.) és a T-484/07. sz., Románia kontra Bizottság ügy (HL 2008. C 51., 57. o.).

VII – Az első jogalapról

20. Első jogalapjával a Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy megsértette a Bíróság alapokmányának 21. cikkét és az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontját.

21. E jogalap a megtámadott ítélet 28–34. pontjára vonatkozik, ahol az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a Bizottság által az elsőfokú eljárásban felhozott elfogadhatatlansági kifogást. A Bizottság kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság mint elfogadhatatlant utasítsa el az Észt Köztársaság keresetét, mivel az utóbbi nem csak arra szorítkozott, hogy a vitatott határozat 1. cikke (1) és (2) bekezdésének, 2. cikke (1) és (2) bekezdésének, valamint 3. cikke (1) bekezdésének megsemmisítését kérje, hanem e határozat egészének a megsemmisítését kérte. A Bizottság szerint az Észt Köztársaság keresetének részleges elfogadhatatlansága abból következik, hogy ez utóbbi kizárólag olyan jogalapokra hivatkozott, amelyek a vitatott határozat 1. cikke (1) és (2) bekezdésének, 2. cikke (1) és (2) bekezdésének és 3. cikke (1) bekezdésének megsemmisítésére irányulnak, és az említett határozat többi rendelkezése azoktól elválasztható. Az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a kérelmet. Úgy ítélte meg, hogy az Észt Köztársaság által felhozott jogalapok megalapozottsága esetén a vitatott határozatot teljes egészében meg kellene semmisíteni, mivel az előadott kifogások tárgyát képező rendelkezések nem választhatók el a jogi aktus többi részétől.

22. A Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy megsértette a Bíróság alapokmányának 21. cikkét és az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontját, amikor megállapította az Észt Köztársaság keresetének elfogadhatóságát a vitatott határozat egészében történő megsemmisítése tekintetében. Az Észt Köztársaság által felhozott jogalapok kizárólag a vitatott határozat 1. cikkének (1) és (2) bekezdésére, 2. cikkének (1) és (2) bekezdésére, valamint 3. cikkének (1) bekezdésére irányultak. A vitatott határozat többi rendelkezése elválasztható e rendelkezésektől.

23. A Bizottság első jogalapját el kell utasítani, mindazonáltal az Elsőfokú Bíróság indokolása egy részének megváltoztatásával. Az Elsőfokú Bíróság által képviselt álláspontal ellentétben a Bizottság kérelmét anélkül kell elutasítani, hogy vizsgálni kellene a vitatott határozat rendelkezéseinek elválasztható jellegére vonatkozó kérdést.

24. A Bizottság arra hivatkozott az Elsőfokú Bíróság előtt, hogy az Észt Köztársaság keresete nem felel meg a Bíróság alapokmánya 21. cikke első bekezdésének, valamint az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) és d) pontjának. E cikkek szerint a kereset nem fogadható el, ha a felperes nem adja elő kellő világossággal a jogvita tárgyát, a kereseti kérelmeket és a kérelmek alátámasztására vonatkozó jogalapokat. Magából a keresetlevélből legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon ki kell tűnnie a kereset alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeknek ahhoz, hogy – akár további információ nélkül is – lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését, az Elsőfokú Bíróság számára pedig a keresetről való határozathozatalt. [4]

25. A jelen esetben az Észt Köztársaság kellő pontossággal előadta a jogvita tárgyát, a kereseti kérelmeit és a kérelmei alátámasztására vonatkozó jogalapokat. Egyértelmű volt, hogy a vitatott határozat egészének megsemmisítését kéri, és úgy ítélte meg, hogy ez a kérelem igazolható azon jogalapok alapján, amelyeket e kérelem alátámasztására felhozott. Ebből következően a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése, valamint az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) és d) pontjának követelményei tehát teljesültek.

26. Az Elsőfokú Bíróság által képviselt álláspontal szemben a kereset elfogadhatóságának vizsgálata körében nem volt szükséges a vitatott határozat rendelkezéseinek elválasztható jellegét elemezni. Ugyanis valamely aktus rendelkezéseinek elválasztható jellegét a kereset elfogadhatóságának vizsgálata keretében kell elemezni, ha a felperes ezen aktus részleges megsemmisítését kéri, [5], ezt azonban nem e

4 — A T-113/96. sz., Dubois et Fils kontra Tanács és Bizottság ügyben 1998. január 29-én hozott ítélet (EBHT 1998., II-125. o.) 29. pontja, és a T-45/06. sz., Reliance Industries kontra Tanács és Bizottság ügyben 2008. szeptember 24-én hozott ítélet (EBHT 2008., II-2399. o.) 70. pontja.

5 — A C-244/03. sz., Franciaország kontra Parlament és Tanács ügyben 2005. május 24-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-4021. o.), valamint a C-36/04. sz., Spanyolország kontra Tanács ügyben 2006. március 30-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-2981. o.).

kérdés keretében kell vizsgálni, hanem kizárólag a kereset megalapozottságának vizsgálata keretében, ha a felperes a megtámadott határozat egészének megsemmisítését kéri. Az a kérdés, hogy az aktus egészének megsemmisítése igazolt-e a felhozott jogalapok és ezen aktus rendelkezéseinek nem elválasztható jellege tekintetében, olyan kérdés, amellyel értelemszerűen csak akkor lehet foglalkozni, ha legalább egy jogalap megalapozottsága megvizsgálásra került, és amely kérdés ennélfogva a kereset megalapozottságának körébe tartozik. Ez a megközelítésmód ráadásul az eljárás gazdaságossága szempontjából is követendőnek tűnik számomra. Egyfelől nem kell az aktus rendelkezéseinek elválasztható jellegével kapcsolatos kérdéssel foglalkozni, ha az ezen aktussal szemben felhozott valamennyi jogalapot el kell utasítani. Másfelől meg kell állapítani, hogy még ha az Elsőfokú Bíróság helyt is adott volna a Bizottság kérelmének, megállapítva, hogy a kereset „elfogadhatatlan" a vitatott határozat bizonyos rendelkezéseit tekintve, akkor is meg kellett volna vizsgálnia az Észt Köztársaság által felhozott összes jogalapot.

27. A Bizottság első jogalapját ennélfogva el kell utasítani, megváltoztatva az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 28–34. pontjában szereplő indoklását.

VIII – A második jogalapról

28. A Bizottság második jogalapját az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének értelmezését érintő téves jogalkalmazásra alapítja.

29. E jogalap az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 49–94. pontjában szereplő indokolására vonatkozik. A megtámadott ítélet 49–55. pontjában az Elsőfokú Bíróság először is néhány észrevételt tett a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztással kapcsolatban. Ezt követően a megtámadott ítélet 56–86. pontjában megvizsgálta, hogy a Bizottság a jelen esetben hogyan gyakorolta hatásköreit. Miután a megtámadott ítélet 57. és 58. pontjában röviden összefoglalta a vitatott határozat tartalmát, ezen ítélet 60–94. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörének korlátait. Elsőként azt rótta fel a Bizottságnak, hogy meghatározta a kibocsátási egységek egy adott mennyiségét, amelynek bármiféle átlépése az irányelvben megállapított követelményekkel összeegyeztethetetlennek tekintendő, és elutasította az Észt Köztársaság NKT-ját, mivel a kibocsátási egységek általa javasolt összmennyisége meghaladja ezt a határértéket. Másodsorban az Elsőfokú Bíróság azt kifogásolta, hogy a Bizottság nem az Észt Köztársaság NKT-ja jogszerűségének vizsgálatára szorítkozott, hanem valójában a saját elemzésével helyettesítette az említett tagállam elemzését. Ezt követően az Elsőfokú Bíróság az érintett időszakra vonatkozó előrejelzések kiindulási pontjaként alkalmazandó kibocsátási adatok megválasztását, valamint a referencia-időszak és az érintett időszak közötti kibocsátások alakulására vonatkozó előrejelzési módszerek megválasztását vitatta. Végül az Elsőfokú Bíróság elutasította a Bizottság által az NKT elutasításának igazolására felhozott további érveket.

30. A második jogalappal kapcsolatos előzetes észrevételek körében a Bizottság először is azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti bizottsági vizsgálatot az irányelvek átültetésének ellenőrzéséhez hasonlította (A. pont). Ezt követően a Bizottság által felhozott jogalap két részre oszlik, amelyből az elsőt az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére (B. pont), a másodikat pedig az irányelv tárgyának és céljának téves értelmezésére (C. pont) alapítja.

A – *Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti bizottsági vizsgálat jellegéről*

31. Először is a Bizottságnak az általa az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerint végzett vizsgálat jellegére vonatkozó kritikáit kell megvizsgálni.

32. E kritikák az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 49–56. pontjában szereplő indokolására irányulnak. Ezen ítélet 50. pontjában az Elsőfokú Bíróság először is emlékeztetett arra, hogy a közigazgatási aktusokat a különböző közigazgatási hatóságok részére biztosított hatáskör tiszteletben tartásával kell elfogadni. Ezt követően a megtámadott ítélet 51. és 52. pontjában az EK 249. cikk harmadik bekezdésére (jelenleg az EUMSZ 288. cikkének harmadik bekezdése) hivatkozott, és megállapította, hogy a környezetvédelem területén, amelyet az EK 174–EK 176. cikk (jelenleg EUMSZ 191–EUMSZ 193. cikk) szabályoz, az Unió és a tagállamok hatásköre megosztott. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy – olyan közösségi szabály hiányában, amely egyértelműen és pontosan meghatározná a tagállamok által alkalmazandó formát és eszközöket – a tagállamok cselekvési szabadsága az említett forma és eszköz megválasztása tekintetében főszabály szerint teljes, és ezért a Bizottságnak kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a tagállam által alkalmazott eszközök ellentétesek az uniós joggal. A tagállamok hatásköreit illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 53. pontjában megállapította, hogy kizárólag a tagállam rendelkezik hatáskörrel egyrészt az NKT kidolgozására, másrészt pedig többek között a kibocsátási egységek összmennyiségére vonatkozó végleges döntés meghozatalára. E hatásköreinek gyakorlása során a tagállam bizonyos mozgástérrel rendelkezik. A megtámadott ítélet 54. és 55. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság egyfelől jogosult azt megvizsgálni, hogy az NKT megfelel-e az irányelvben foglalt követelményeknek, és másfelől az összeegyeztethetetlenség miatt elutasítani az NKT-t. Amint a megtámadott ítélet 56. pontjából következik, az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság vizsgálata jogszerűségi vizsgálat.

33. A második jogalapja keretében a Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálatát jogszerűségi vizsgálatnak minősítette. E kifogás vizsgálata (2. pont) előtt először röviden vázolni kell az irányelv 9. és 11. cikkében foglalt, vizsgálatra irányuló eljárást (1. pont).

1. Az NKT-k vizsgálatára irányuló eljárás

34. Az 1. cikke értelmében az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének közösségi rendszerét.

35. E rendszer keretében minden tagállamnak NKT-t kell kidolgoznia, amely többek között meghatározza azon kibocsátási egységek összmennyiségét, amelyet az érintett kereskedelmi időszakban ki kívánnak osztani, és a kiosztás módszerére vonatkozó javaslatukat. Az irányelv 9. cikke (1) bekezdése második mondatának megfelelően ezen NKT-t tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni, ideértve az irányelv III. mellékletében felsoroltakat, illetve a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. A tagállamoknak 18 hónappal az érintett kereskedelmi időszakot megelőzően közölniük kell a Bizottsággal és a többi tagállammal az NKT-ikat.

36. Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerint a Bizottság megvizsgálja, hogy a bejelentett NKT-k összhangban állnak-e az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel és 10. cikkének tartalmával, és elutasíthatja azokat, amelyek nem állnak összhangban ezekkel. Az irányelv 11. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy a tagállam az általa az érintett időszakban kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségére vonatkozó végleges döntését olyan NKT-ra alapozhatja, amelyet a Bizottság jóváhagyott, vagy a bejelentésétől számított három hónapon belül nem utasított el. Ezzel szemben a tagállam nem alapozhatja a végleges döntését egy olyan NKT-ra, amelyet a Bizottság elutasított. A Bizottság ekképpen vétójoggal rendelkezik.

2. A Bizottság kifogásairól

37. Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy az NKT-knak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti Bizottság általi vizsgálata jogszerűségi vizsgálat. Amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 53. és 54. pontjában megjegyezte, e rendelkezésből egyértelműen következik, hogy a Bizottság szerepe annak vizsgálatára korlátozódik, hogy a tagállami NKT megfelel-e az irányelv III. mellékletében foglalt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek. Az NKT elutasításához a Bizottságnak tehát bizonyítania kell, hogy a tagállam túllépte az irányelv által számára biztosított mozgásteret.

38. A Bizottság által az Elsőfokú Bíróság indokolásával szemben felhozott kifogások nem megalapozottak.

39. Először is, az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálat megelőző jellegéből nem vonható le az a következtetés, hogy az meghaladja a megfelelőségi vizsgálatot. Kétségtelen, hogy az irányelv jelentős szerepet biztosít a Bizottságnak, amely többek között vizsgálati és vétójoggal rendelkezik. Mindazonáltal az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése nem biztosít számára olyan jogkört, hogy a tagállamok helyett kidolgozza az NKT-t, vagy a kiosztandó kibocsátási egységekre vonatkozó végleges döntést elfogadja. A Bizottság tehát csak akkor utasíthat el egy NKT-t, ha bizonyítja, hogy a tagállam túllépte az irányelv által számára biztosított mozgásteret.

40. Másodsorban az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálat megfelelőségi vizsgálatnak való minősítése összhangban van az EK 249. cikk harmadik bekezdésének szellemével, amely szerint az irányelv az elérendő célokat illetően minden tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja. A Bizottság állításával szemben e szabály alkalmazandó a jelen esetben.

41. Először is el kell utasítani a Bizottság azon érvét, miszerint az EK 249. cikk harmadik bekezdése kizárólag a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében végzett ellenőrzéshez hasonló, utólagos ellenőrzésre vonatkozik. E szabály általánosan alkalmazandó. Tehát a jelen esetben is figyelembe kell venni, amikor azt kell megvizsgálni, hogy a Bizottság köteles-e tiszteletben tartani a tagállamoknak a NKT-ik kidolgozása céljából felhasznált adatokra és értékelési módszerekre vonatkozó választását.

42. Ezt követően el kell utasítani a Bizottság azon érvelését is, miszerint a tagállamok nem hivatkozhatnak mozgástérre, mivel az EK 249. cikk harmadik bekezdése nem alkalmazható az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének „szabályozó” jellege miatt. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy „szabályozó” jellegű az irányelv azon rendelkezése, amelyet csak az intézmények és a tagállamok között kell alkalmazni, és amelynek az alkalmazhatósága tehát nem a nemzeti jogba való előzetes átültetéstől függ. Ez az érvelés nem meggyőző. Az EK 249. cikk harmadik bekezdése az irányelv valamennyi rendelkezésére vonatkozik, és ennélfogva azokra a rendelkezésekre is, amelyek csak az intézmények és a tagállamok között alkalmazandók. A Bizottság egyébként egyetlen meggyőző indokot sem ad elő, amely igazolná, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséhez hasonló rendelkezés nem hagy mozgásteret a tagállamok számára a forma és az eszközök megválasztása tekintetében, ha ezeket az elemeket nem harmonizálták az irányelvben. Mindenesetre az Elsőfokú Bíróság megközelítésmódját igazolja az a tény, hogy az irányelvet megosztott hatáskörbe tartozó területen fogadták el, ahol a tagállamok továbbra is hatáskörrel rendelkeznek, amennyiben az adott kérdést nem harmonizálták.

43. Harmadsorban a Bizottság nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, amikor az NKT-knak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálata keretében saját összetett gazdasági és ökológiai értékelését végez, és hogy ez a mérlegelési mozgástér korlátozza a tagállamok mozgásterét. A Bizottság e mérlegelési mozgástere ugyanis nem módosíthatja az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt vizsgálat mint megfelelőségi vizsgálat jellegét. A Bizottság rendelkezésére álló mérlegelési mozgástér tehát azt teszi lehetővé számára, hogy egy olyan

összehasonlítási pontot határozzon meg, amely az általa választott adatokon és módszereken alapul, és amelyet alkalmazhat annak bizonyítására, hogy az NKT nem felel meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek. Mindazonáltal e mozgástér nem ad lehetőséget a Bizottságnak a tagállami NKT pusztán azon indokkal történő elutasítására, hogy az nem felel meg az általa választott összehasonlítási pontnak.

44. Az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 49–56. pontjában szereplő előzetes észrevételeivel szemben felhozott kifogásokat ennélfogva el kell utasítani.

B – *A második jogalapnak az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított, első részéről*

45. A Bizottság második jogalapjának első része az Elsőfokú Bíróság azon megállapítására vonatkozik, hogy a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, amikor a saját elemzésével helyettesítette az Észt Köztársaság elemzését. A jogalap e része két kifogásra osztható, amely egyfelől az egyenlő bánásmód elvének megsértésén (1. pont), másfelől az Elsőfokú Bíróságnak a Bizottság által kicserélt adatokkal kapcsolatos téves jogalkalmazásán alapul (2. pont).

1. Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogásról

46. Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban a Bizottság az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének azon értelmezése mellett érvelt, miszerint nem volt köteles azon adatokat megvizsgálni, amelyeket az Észt Köztársaság felvett az NKT-jába, arra hivatkozva, hogy az egyenlő bánásmód elve arra kötelezte őt, hogy ugyanabból a forrásból származó adatokat és azonos értékelési módszereket alkalmazzon valamennyi tagállam NKT-jára.

47. A megtámadott ítélet 87–90. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt az érvelést. Úgy ítélte meg, hogy az egyenlő bánásmód elve nem módosíthatja a Bizottság és a tagállamok közötti hatáskörök irányelvben foglalt megosztását, amelynek értelmében ez utóbbiak hatáskörébe tartozik az NKT-juk kidolgozása és a kiosztandó kibocsátási egységek mennyiségére vonatkozó végleges döntés meghozatala. A Bizottság vizsgálati jogköre tehát az NKT-ban foglalt adatoknak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek való megfelelőségére irányuló vizsgálatra korlátozódik. Következésképpen a Bizottság nem szorítkozhat arra, hogy a saját adataival helyettesítse az NKT-ban foglalt adatokat. A Bizottság továbbá biztosíthatja a tagállamok közötti egyenlő bánásmódot azáltal, hogy egyforma gondsággal vizsgálja meg az általuk benyújtott NKT-kat.

48. A Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy tévesen értelmezte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörét, és megsértette az egyenlő bánásmód elvét. Köteles napra késszé tett és ugyanabból a forrásból származó adatokat, valamint ugyanabból az időszakból származó előrejelzéseket alkalmazni valamennyi tagállamra annak érdekében, hogy valamennyi NKT esetében biztosítani lehessen az egyenlő bánásmódot.

49. A Bizottságnak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogköre terjedelmének téves értelmezését érintő kifogást kell megvizsgálni (az a) pont) az egyenlő bánásmód elvének megsértését érintő kritika vizsgálata előtt (a b) pont). Végül pedig az Elsőfokú Bíróság indokolásával szemben felhozott további kritikákat elemzem (a c) pont).

a) A Bizottság vizsgálati jogkörének terjedelméről

50. A Bizottság elsőként azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogköre terjedelmét. Úgy ítéli meg, hogy ő maga jogosult meghatározni azokat a feltételeket, amelyek az NKT-ban foglalt adatoknak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek való megfelelősége értékelésére vonatkoznak. Következésképpen úgy véli, hogy nem köteles megvizsgálni az NKT-ban felhasznált gazdasági adatok hitelességét.

51. A Bizottság e kifogása nem megalapozott. Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Bizottságnak azt kell ellenőriznie, hogy az Észt Köztársaság által az NKT-jába felvett gazdasági adatok megfelelnek-e az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek.

52. Amint a fentiekben kifejtettem, az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése mindössze megfelelőségi vizsgálatra vonatkozó jogkört biztosít a Bizottságnak, amely azt teszi lehetővé számára, hogy elutasítsa azon tagállam NKT-ját, amely nem felel meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek vagy 10. cikke rendelkezéseinek. [6]

53. A vizsgálat mélységét illetően az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 68., 69., 75., 79. és 80. pontjában, hogy az irányelv III. melléklete anélkül sorolja fel azokat a követelményeket, amelyeket a tagállamnak tiszteletben kell tartania az NKT-jában, hogy pontosítaná azokat a formákat és eszközöket, amelyek az NKT-nak a fenti követelményeknek való megfelelőségére vonatkozó értékelés során alkalmazhatók. A tagállamok tehát szabadon alkalmazhatják a választásuk szerinti adatokat és értékelési módszereket azzal a feltétellel, hogy azok nem vezetnek olyan eredményekhez, amelyek nem felelnek meg e követelményeknek. Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálata keretében a Bizottságnak tiszteletben kell tartania a tagállamok e mozgásterét. Ebből következik, hogy nem utasíthatja el valamely tagállam NKT-ját pusztán azzal az indokkal, hogy az abban foglalt adatok nem felelnek meg az általa választott adatoknak, hanem azt kell bizonyítania, hogy az NKT-ban szereplő adatok nem felelnek meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek.

54. A Bizottság által az álláspontjának alátámasztására felhozott érvek nem meggyőzőek.

55. Elsőként el kell utasítani a Bizottság azon érvét, miszerint nem volt köteles az Észt Köztársaság NKT-jában szereplő adatokat megvizsgálni, mivel emlékeztette a tagállamokat az ellenőrzött tényleges kibocsátási adatok fontosságára. Ez a megközelítésmód abban a rendszerben nyerne igazolást, amely lehetővé tenné a Bizottság számára, hogy a tagállamok helyébe lépjen, vagy azt, hogy a megfelelőségi követelmények értékelésére alkalmazandó feltételeket maga határozza meg. Márpedig az irányelv nem ruház ilyen hatáskört a Bizottságra. Abban az esetben, ha a Bizottságnak kétségei voltak az NKT-ban szereplő adatok megfelelőségét illetően, neki kellett bizonyítania ezen adatoknak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel való összeegyeztethetetlenségét.

56. Másodsorban abból, hogy a Bizottság egyszerre vizsgálja a különböző tagállamok NKT-it, nem vonható le az a következtetés, hogy az irányelv a Bizottságra ruházza azon hatáskört, hogy a tagállam által az NKT-ba felvett adatokat a saját választása szerinti adatokkal helyettesítse.

57. Harmadsorban az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének célját kiemelő, célkutató értelmezés nem igazolhatja a Bizottság azon megközelítésmódját, miszerint nem volt köteles azokat az adatokat megvizsgálni, amelyeket az Észt Köztársaság felvett az NKT-jába.

58. Ezt a megközelítésmódot nem erősíti meg az irányelv (30) preambulumbekezdése. E preambulumbekezdésben mindössze az szerepel, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere létrehozását nem lehet a tagállamok egyéni tevékenysége révén megfelelően elérni, az tehát közösségi szinten jobban megvalósítható.

59. Ezt követően el kell utasítani az arra hivatkozó évet, miszerint az irányelv céljai nem érhetők el, ha a Bizottság által javasolttól eltérő módon járnak el. A megosztott hatáskörbe tartozó területeken, mint amilyen a környezetvédelem is, az uniós jogalkotónak kell meghatároznia azokat az intézkedéseket, amelyeket a kitűzött cél elérése érdekében szükségesnek tart, tiszteletben tartva a szubszidiaritás és az arányosság elvét. Ha a jogalkotó választása világosan és félreérthetetlen módon kitűnik az érintett aktusból, nem tartozik az uniós bíróságok hatáskörébe, hogy célkutató értelmezés útján a saját értékelésükkel helyettesítsék a jogalkotóét.

6 — Lásd a jelen indítvány 37–44. pontját.

60. Márpedig az uniós jogalkotó azon szándéka, hogy kizárólag megfelelőségi vizsgálatra irányuló jogkört, és nem helyettesítő vagy uniformizáló jogkört ruházzon a Bizottságra, világosan és félreérthetetlen módon kitűnik mind az irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséből, mind pedig annak előkészítő munkálataiból.[7] Az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének Bizottság által támogatott értelmezése tehát meghaladja a célkutató értelmezés határait. Az uniós jogalkotónak kell e rendelkezést módosítania, ha úgy ítéli meg, hogy az nem teszi lehetővé a kitűzött célok elérését.[8]

61. Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti bizottsági vizsgálati jogkör terjedelmének téves felfogására vonatkozó kritikát ennélfogva el kell utasítani.

b) Az egyenlő bánásmód elvéről

62. Másodsorban a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az egyenlő bánásmód elvét.

63. Ez a kifogás nem megalapozott.

64. Az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon és az eltérő helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható. Az eltérő helyzeteket jellemző tényezőket, és így e helyzetek hasonló jellegét főként a szóban forgó különbségtételt létrehozó uniós aktus tárgyának és céljának fényében kell meghatározni és értékelni.[9]

65. Márpedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság kifogása az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörének téves felfogásán alapul. A Bizottság állításával szemben e rendelkezés nem jogosítja fel őt arra, hogy meghatározza azokat a gazdasági feltételeket, amelyek alapján az NKT-nak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek való megfelelősége értékelendő. Amint a fentiekben kifejtettem, az irányelv mozgásteret biztosít a tagállamok számára, amelyek szabadon alkalmazhatják a választásuk szerinti adatokat és értékelési módszereket, azzal a feltétellel, hogy e választás nem vezet olyan eredményhez, amely ellentétes lenne e követelményekkel. A tagállamok választása közötti esetleges különbségek a mozgásterük kifejeződései, amit a Bizottságnak tiszteletben kell tartania a megfelelőségi vizsgálata során. A Bizottság tehát nem sérti az egyenlő bánásmód elvét, amikor elfogadja a tagállamok különböző választásait, amennyiben az nem haladja meg a mozgásterük kereteit.

66. Ennélfogva az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.

c) Az NKT módosításának korlátairól

67. Harmadsorban a Bizottság azon kritikáját kell megvizsgálni, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor elismerte az NKT-k módosításának korlátlan lehetőségét. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy – tekintettel arra, hogy az irányelv hallgat az NKT-t érintő, a Bizottság elutasító határozatának való megfelelés érdekében elfogadott módosításokon kívüli egyéb módosítások

7 — Lásd a 2001. október 23-i COM(2001)581 bizottsági javaslat 12. oldalát, amelyből kitűnik, hogy a kiosztott kibocsátási egységek összmennyiségének meghatározását alapvetően a tagállamok mérlegelésére kell hagyni, amelyeknek azonban tiszteletben kell tartaniuk az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeket, és hogy e követelményeket az uniós jogalkotó az irányelv végrehajtása során szerzett tapasztalatok fényében a későbbiekben módosíthatja.

8 — Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az uniós jogalkotó éppen ezt a részét módosította az irányelvnek. Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztéséről és kiterjesztéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 140., 63. o.) módosított irányelv 9. cikke előírja, hogy 2013-tól a közösségi szinten évente kiadható kibocsátásiegység-mennyiség a 2008 és 2012 közötti időszak közepétől kezdve lineárisan csökken, az NKT-król elfogadott bizottsági határozatokkal összhangban a tagállamok által kiadott kibocsátási egységek átlagos évi teljes mennyiségéhez viszonyítva 1,74%-os lineáris tényező szerint.

9 — A C-127/07. sz., Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ügyben 2008. december 16-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-9895. o.) 23. és 26. pontja.

lehetőségéről – az NKT-k módosításának a lehetősége nem fogadható el, mivel veszélybe sodorja a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének működését, és arra ösztönözi a tagállamokat, hogy NKT-ikat késedelmesen jelentsék be, vagy hiányos NKT-t jelentsenek be, hogy esetlegesen lehetőségük legyen kedvezőbb adatokra hivatkozni.

68. Ezt a kritikát el kell utasítani. Nem vonhatja kétségbe az Elsőfokú Bíróság azon megállapítását, miszerint a Bizottságnak azt kellett megvizsgálnia, hogy az Észt Köztársaság NKT-jában szereplő adatok megfelelnek-e az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek, és nem szorítkozhatott az említett NKT-ban szereplő adatoknak a saját adataival való helyettesítésére. Az a kérdés ugyanis, hogy valamely tagállam milyen mértékben módosíthatja az NKT-t a Bizottsággal való közlését követően, nincsen közvetlen kapcsolatban a Bizottság által az e tagállam eredeti NKT-jának vizsgálata során gyakorolt vizsgálati jogkör terjedelmével.

d) Következtetés

69. Mint megalapozatlant, el kell tehát utasítani az Elsőfokú Bíróság azon megállapítására irányuló kifogást, miszerint a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, amikor a saját elemzésével helyettesítette az Észt Köztársaság elemzését.

2. A Bizottság által behelyettesített adatokkal kapcsolatos kifogásról

70. A Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az általa megválasztott, a CO_2-kibocsátásra, valamint a bruttó hazai termék (GDP) előrejelzésére vonatkozó adatok alkalmazását kifogásolta. Az Elsőfokú Bíróság maga is megállapította, hogy a Bizottságnak a lehető legfrissebb adatokra kellett támaszkodnia. Nem támaszkodhatott tehát az Észt Köztársaság NKT-jában szereplő adatokra.

71. Ez a kifogás nem megalapozott. A megtámadott ítélet helytelen értelmezésén alapul. Ezen ítéletből ugyanis egyértelműen következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem kifogásolta azt, hogy a Bizottság az általa választott adatokon alapuló, saját gazdasági és ökológiai modellt dolgozzon ki. Mindazonáltal megállapította, hogy a Bizottságnak nem volt joga az Észt Köztársaság NKT-ját kizárólag azzal az indokkal elutasítani, hogy az NKT-ban szereplő azon számadatok, amelyek az e tagállam által választott adatokon és értékelési modellen alapultak, meghaladják a Bizottság által választott adatokból és értékelési modellből származó számadatokat, hanem a Bizottságnak azt kellett volna igazolnia, hogy Észt Köztársaság NKT-jában szereplő adatok miért nem felelnek meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek.

C – *A második jogalapnak az irányelv céljainak figyelmen kívül hagyására alapított második részéről*

72. A második jogalap második részét arra alapítja a Bizottság, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta az irányelv által kitűzött célokat a Bizottság számára az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján biztosított vizsgálati jogkör hatályának és terjedelmének értelmezése során.

73. A jogalap e része az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 59–66. pontjában szereplő indokolására vonatkozik, ahol az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörét, amikor a vitatott határozatban megjelölte a kibocsátási egységek adott mennyiségét, amelynek bármiféle átlépését az irányelvben megállapított követelményekkel összeegyeztethetetlennek kell tekinteni, és elutasította az Észt Köztársaság NKT-ját, mivel a kibocsátási egységek általa javasolt összmennyisége meghaladta ezt a határértéket.

74. A Bizottság azt állítja, hogy az irányelv célja nem érhető el, ha nem rendelkezik hatáskörrel ezen összmennyiség meghatározására, és hogy a megközelítésmódját az eljárás gazdaságossága igazolja. Azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy nem határolta el megfelelően a maximális összmennyiség Bizottság általi meghatározása és a kiosztandó kibocsátási egységek mennyiségének tagállam általi meghatározása között.

75. A jogalap e része nem megalapozott.

76. Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy az irányelv nem ruház a Bizottságra olyan jogkört, hogy az elutasító határozatban a kiosztandó kibocsátási egységek maximális kötelező összmennyiségét meghatározza. Amint a fentiekben kifejtettem, a tagállamok hatáskörébe tartozik az NKT-k kidolgozása és a végleges döntés meghozatala. A Bizottság jogköre az NKT megfelelőségének vizsgálatára korlátozódik, lehetővé téve számára azon NKT-k megvétózását, amelyek nem felelnek meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek. Az Elsőfokú Bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy a Bizottság valójában az Észt Köztársaság helyett állapította meg a kiosztandó kibocsátási egységek maximális mennyiségét, ezáltal átvette e tagállam hatásköreit.

77. A Bizottság által az Elsőfokú Bíróság indokolásával szemben felhozott kritika nem meggyőző.

78. Elsőként el kell utasítani a Bizottság azon érvelését, miszerint nem az Észt Köztársaságnak az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti jogköreit gyakorolta a kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségének meghatározásával, mivel az Észt Köztársaság megőrizte annak lehetőségét, hogy ezen összmennyiséggel megegyező vagy annál alacsonyabb maximális kiosztandó kibocsátási összmennyiséget határozzon meg. Ha ugyanis a Bizottság rendelkezne ilyen jogkörrel, előírhatná a tagállamok számára, hogy a választása szerinti adatokat és értékelési módszereket alkalmazzák a kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségének a meghatározására. Márpedig az irányelv nem ruház rá ilyen jogkört, hanem mozgásteret hagy a tagállamok számára az adatok és az értékelési módszerek megválasztása tekintetében.

79. Másodsorban el kell utasítani a Bizottság azon kifogását, miszerint az Elsőfokú Bíróság nem vette kellően figyelembe a kibocsátási egységek kereskedelemi rendszere megfelelő működésének szükségességét. Amint a fentiekben kifejtettem, az irányelvből egyértelműen kitűnik az uniós jogalkotó azon szándéka, hogy csak a megfelelőség vizsgálatára vonatkozó jogkört ruházzon a Bizottságra. A kereskedelmi rendszer megfelelő működésének figyelembevétele nem teszi lehetővé további jogkörök *extra legem* Bizottságra ruházását.

80. Harmadsorban úgy tűnik, hogy a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul a Bizottság azon kifogása, miszerint utólag bizonyítható, hogy az Észt Köztársaság NKT-jában megadott, a CO_2-kibocsátásra és a javasolt kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségére vonatkozó adatok feltétel nélküli elismerése nemcsak az irányelv III. mellékletének (1)–(3) követelményével ellentétes eredményt hozott volna, hanem a CO_2-kibocsátási egységek elértéktelenedését is eredményezte volna a piacon. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis elismerte, hogy a Bizottság elutasíthat egy olyan NKT-t, amely nem felel meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek, tehát nem azt állapította meg, hogy a Bizottságnak feltétel nélkül el kellene fogadnia az észt NKT-ban szereplő adatokat.

81. Negyedsorban a Bizottság azt állítja, hogy az eljárás gazdaságosságához fűződő érdek igazolja az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének azon értelmezését, miszerint az ő joga a kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségének megállapítása. Ez elkerülhetővé teszi az NKT-knak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel való összeegyeztethetetlensége miatti elutasításán alapuló további határozatokat, és lehetővé teszi a tagállamok számára az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti végleges határozatnak az előírt határidőn belüli elfogadását. Ezzel kapcsolatban a Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy figyelmen kívül hagyta a vitatott határozat 2. cikkében szereplő maximális összmennyiség jogi fogalmát. Ezen információnak mindössze az a következménye, hogy korlátozza a döntéshozatali jogkörét. E mennyiség meghatározásával csupán arra vállalt kötelezettséget, hogy nem utasítja el a módosított NKT-t, ha az ezen NKT-ban javasolt kibocsátási mennyiség alacsonyabb a vitatott határozatban megjelölt maximális kibocsátási mennyiségnél, vagy azzal egyenlő.

82. E kifogást, mint megalapozatlant, szintén el kell utasítani.

83. Legelőször is emlékeztetni kell arra, hogy az NKT Bizottság általi elutasítása azt jelenti, hogy a tagállamnak módosítani kell az NKT-ját. A Bizottság nem helyettesítheti a tagállamot e tekintetben, és nem módosíthatja a tagállam helyett az NKT-t.

84. Mindazonáltal az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének harmadik mondatában foglalt indokolási kötelezettség arra kötelezi a Bizottságot, hogy jelölje meg azokat az indokokat, amelyek alapján úgy ítéli meg, hogy az elutasított NKT nem felel meg az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek.

85. Az irányelv egyetlen rendelkezésével sem ellentétes, hogy a Bizottság javaslatokat vagy ajánlásokat fogalmazzon meg az elutasító határozat indokolásában. Megjelölheti tehát a kiosztandó kibocsátási egységek azon mennyiségét, amelyet az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek megfelelőnek tart, azzal a feltétellel, hogy azt nem kötelezően írja elő az érintett tagállam számára. Ugyanis tekintettel azon határidő viszonylagos rövidségére, amellyel az érintett tagállam az elutasított NKT-jának a módosítására rendelkezik, ezen útmutatást igazolhatja a lojális együttműködés elve.

86. A Bizottság továbbá nem lépi túl az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében biztosított hatásköröket, ha az elutasító határozat rendelkező részében kimondja, hogy nem utasítja el a módosított NKT-t, amennyiben az megfelel az ezen elutasító határozatban tett javaslatoknak és ajánlásoknak. Ezt az eljárást igazolhatja a lojális együttműködés elve és az eljárás gazdaságosságának követelménye.

87. Ezzel szemben a Bizottság túllépi az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében szereplő hatásköreit, ha az elutasító határozatban megjelöli a kibocsátási egységek kötelező maximális összmennyiségét. Ekképpen a Bizottság túllépi a megfelelőségi vizsgálata korlátait, és átveszi a tagállamok hatásköreit.

88. A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Bizottság túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti jogkörének határait. A vitatott határozat címzettjének, az Észt Köztársaságnak ugyanis úgy kellett tekintenie, hogy a kibocsátási egységek maximális mennyiségének a vitatott határozat 2. cikkében szereplő megjelölése kötelező jelleggel bír. A vitatott határozat 3. cikkének (3) bekezdésében a Bizottság kifejtette, hogy az NKT-n, eltekintve az annak 2. cikkében foglalt rendelkezések teljesítéséhez szükséges módosításoktól, semmilyen további módosítás nem megengedett. A kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségére vonatkozó azon módosítás, amelyet e cikk írt elő, a Bizottság által választott adatokon és értékelési módszereken alapult. Tekintettel arra, hogy a Bizottság nem fordított gondot annak vizsgálatára, hogy az Észt Köztársaság által az NKT-jába felvett adatok megfelelnek-e az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek, az Észt Köztársaság nem számíthatott arra, hogy a Bizottság megvizsgálja majd a módosított NKT-jában szereplő azon adatokat, amelyek nem felelnek meg az elutasító határozatának 2. cikkében megjelölt maximális mennyiségnek.

89. A második jogalap második részét tehát el kell utasítani.

D – *Következtetés*

90. A második jogalapot ennélfogva teljes egészében el kell utasítani.

IX – A harmadik jogalapról

91. Harmadik jogalapjával a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a gondos ügyintézés elve hatályának és terjedelmének értelmezése során.

92. E jogalap a megtámadott ítélet 99–112. pontjára vonatkozik, ahol az Elsőfokú Bíróság azt rótta fel a Bizottságnak, hogy megsértette a gondos ügyintézés elvét. Az Elsőfokú Bíróság e kifogása a Bizottság azon állítására irányul, mely szerint az Észt Köztársaság NKT-ja nem felelt meg az irányelv III. mellékletében szereplő (3) követelménynek, mivel nem került beszámításra a kibocsátási egységek általa megállapított tartaléka. A megtámadott ítélet 103–108. pontjában az Elsőfokú Bíróság először is megvizsgálta az Észt Köztársaság által az NKT-jában bemutatott adatokat, és megállapította, hogy ezen adatok egységesnek és érthetőnek tűnnek. Ezt követően a megtámadott ítélet 109–111. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta, hogy e számadatokat figyelembe véve a Bizottság gondosan és részrehajlás nélkül vizsgálta-e meg az adott ügy minden lényeges elemét. Elsőként megállapította, hogy a Bizottság azon végkövetkeztetése, amely szerint a kérdéses tartalékokban szereplő kibocsátási egységek nem lettek beleszámítva a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségébe, nem tűnnek összeegyeztethetőnek az iratok között szereplő dokumentumokkal. Másodsorban az Elsőfokú Bíróság azt rótta fel a Bizottságnak, hogy nem fejtette ki, milyen alapon jutott arra a következtetésre, hogy az Észt Köztársaság NKT-ja nem felel meg az irányelv III. mellékletében szereplő (3) követelménynek. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az észt NKT-ban szereplő számítások mennyiben hibásak.

93. A Bizottság állításával szemben az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot a gondos ügyintézés elvének értelmezésekor.

94. Elsőként a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul a Bizottság azon kifogása, miszerint az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottságnak nem volt joga a saját adataira támaszkodni. Az Elsőfokú Bíróság nem azt rótta fel a Bizottságnak, hogy a saját adataira támaszkodott. Azt rótta fel neki, hogy nem vizsgálta meg megfelelő módon az Észt Köztársaság által az NKT-jában bemutatott adatokat.

95. Másodsorban el kell utasítani a Bizottság azon kifogását, miszerint jogában állt úgy ítélni meg, hogy az Észt Köztársaság NKT-jában javasolt összmennyiség összeegyeztethetetlen az irányelv III. mellékletében szereplő (3) követelménnyel amiatt, hogy az NKT kétértelmű a tartalékok bizonyos részeinek beszámítását tekintve.

96. Ez a megközelítésmód nem felel meg sem a gondos ügyintézés és a lojális együttműködés elvének, sem pedig annak a szerepnek, amelyet az irányelv ruház a Bizottságra. E rendelkezésekből ugyanis az következik, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti megfelelőségi vizsgálat keretében a Bizottságnak gondosan és részrehajlás nélkül kell megvizsgálnia az NKT valamennyi releváns elemét. Ha az NKT-ban kétértelmű elem szerepel, a Bizottság nem szorítkozhat az NKT elutasítására. Éppen ellenkezőleg, meg kell hoznia az annak meghatározásához szükséges intézkedéseket, hogy ez az elem ellentétes-e az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel, vagy megfelel-e azoknak. Ennek keretében a Bizottságnak meg kell vizsgálnia, többek között, az NKT-ban szereplő minden információt.

97. A Bizottság állításával szemben e kötelezettség nem ellentétes a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztással. Kétségtelen, hogy a Bizottságnak nincs hatásköre az NKT kidolgozására. Az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése azonban arra kötelezi, hogy megfelelőségi vizsgálatot folytasson. A Bizottság nem lépi túl e vizsgálat korlátait és nem veszi át a tagállamok hatásköreit azáltal, hogy megfelelő intézkedéseket hoz az NKT összes elemének alapos és gondos vizsgálata céljából.

98. Harmadsorban a Bizottság nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy az Elsőfokú Bíróság maga is megállapította, hogy az NKT kétértelmű elemeket tartalmazott. Először is ki kell emelni, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy e kétértelműséget eloszlathatja az iratok között szereplő más dokumentumok vizsgálata. Mindenesetre még e kétértelműség esetén is a Bizottságnak először az annak eloszlatásához szükséges intézkedéseket kellett volna meghoznia, és nem szorítkozhatott volna arra, hogy az NKT-t mint nem megfelelőt elutasítsa.

99. A harmadik jogalap ennélfogva nem megalapozott.

X – A negyedik jogalapról

100. A negyedik jogalapjával a Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a vitatott határozat rendelkezései nem választhatók el egymástól, és ezért egészében meg kell semmisíteni azt.

101. E jogalap a megtámadott ítélet 114. és 31–34. pontjára vonatkozik, ahol az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a vitatott határozatnak mindössze az 1. cikkének (1) és (2) bekezdését, 2. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 3. cikkének (1) bekezdését érintő részleges megsemmisítés megváltoztatná e határozat fennmaradó rendelkezéseinek lényeges tartalmát.

102. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy e rendelkezések elválaszthatók voltak a vitatott határozat többi rendelkezésétől. Azt állítja, hogy a mindössze e rendelkezésekre vonatkozó, részleges megsemmisítés nem alakította volna át a vitatott határozatot egy olyan határozattá, amelyet nem állt szándékában elfogadni.

103. A negyedik jogalapot el kell utasítani.

104. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint valamely intézmény jogi aktusának a részleges megsemmisítése megköveteli, hogy az aktus megsemmisített rendelkezései elválaszthatók legyenek a többi rendelkezéstől, és hogy az aktus e részleges megsemmisítése ne változtassa meg annak lényeges tartalmát.[10] Az aktus lényeges tartalma megváltozik, ha annak kibocsátója objektíve tekintve nem fogadja el ezen aktust a módosított rendelkező résszel.

105. Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a vitatott határozat részleges megsemmisítése, amely kizárólag az 1. cikkének (1) bekezdésére, 2. cikkének (1) bekezdésére és 3. cikkének (1) bekezdésére terjed ki, megváltoztatná annak lényeges tartalmát.

106. Először is az Elsőfokú Bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vitatott határozat 1. és 2. cikkének egyes bekezdései nem választhatók el egymástól. Kétségtelen, hogy e cikkek egyes bekezdései az NKT különböző aspektusaira és az irányelv III. mellékletének különböző követelményeire utalnak. Mindazonáltal a vitatott határozat 1. és 2. cikkének szerkezetéből következik, hogy mindössze az (1) bekezdéseikre kiterjedő részleges megsemmisítés azzal a következménnyel járt volna, hogy megváltoztatta volna e cikkek lényeges tartalmát. A vitatott határozat 1. cikke kimerítő listát tartalmaz a Bizottság azon kifogásairól, amelyek az Észt Köztársaság NKT-jának az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek való megfelelésére vonatkoznak. Amint az Elsőfokú Bíróság azt megállapította, az 1. cikknek mindössze az (1) bekezdésére kiterjedő részleges megsemmisítés azzal a következménnyel járt volna, hogy korlátozta volna ezt a kimerítő listát. A 2. cikk a Bizottság azon kötelezettségvállalását tartalmazza, hogy nem emel kifogást az Észt Köztársaság NKT-ja ellen, ha az (1)–(4) bekezdésében felsorolt javaslatoknak megfelelően módosítja az NKT-t. A 2. cikknek mindössze az (1) bekezdésére kiterjedő részleges megsemmisítés azzal a következménnyel járt volna, hogy csökkentette volna azon módosítások számát, amelytől a Bizottság eredetileg függővé tette e kötelezettségvállalást.

107. Márpedig mind a vitatott határozatból, mind pedig a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság előtt képviselt álláspontból kitűnik, hogy a Bizottság nem kívánta elfogadni az Észt Köztársaság által az NKT-jában javasolt kibocsátásiegység-mennyiséget, mivel azt eltúlzottnak tartotta. Ezt erősíti meg utólagosan az, hogy a Bizottság új határozatot fogadott el, amelyben elutasította az Észt Köztársaság NKT-ját többek között amiatt, hogy a kibocsátási egységek maximális mennyisége nem felelt meg az irányelv III. mellékletében felsorolt (1)–(3) követelménynek. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a vitatott határozatnak mindössze az 1. cikkének (1) bekezdését és 2. cikkének (1) bekezdését érintő részleges megsemmisítése megváltoztatná annak lényeges tartalmát.

10 — A C-29/99. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2002. december 10-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-11221. o.) 45. pontja, a C-239/01. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-10333. o.) 33. pontja, valamint a fenti 5. lábjegyzetben hivatkozott Franciaország kontra Parlament és Tanács ügyben hozott ítélet 13. pontja.

108. Másodsorban az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a vitatott határozat 3. cikkének (3) bekezdése nem választható el az 1. és 2. cikktől. Szoros kapcsolat van ugyanis e rendelkezés, valamint a vitatott határozat 1. és 2. cikke között. E rendelkezés ugyanis azon módosításokra utal, amelyeket a Bizottság az említett határozat 1. cikkében megállapított összeegyeztethetetlenségek orvosolása érdekében szükségesnek tart, amelyek azonban eltérnek a Bizottságnak a 2. cikkében felsorolt javaslataitól.

109. Harmadsorban a vitatott határozat 3. cikke (2) bekezdésének elválaszthatóságát illetően, amely a bizonyos létesítményeknek kiosztott kibocsátási egységeket érintő módosításokra vonatkozik, meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat e részének önmagában való hatályban tartása szintén módosította volna annak lényeges tartalmát. Amint a fentiekben kifejtettem,[11] a tagállam végleges döntését olyan NKT-ra alapozhatja, amelyet a Bizottság az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálat keretében nem ellenzett. Azon döntés, hogy a vitatott határozatnak csak a 3. cikkének (2) bekezdése maradna hatályban, olyan határozat lenne, amelyben a Bizottság semmilyen kifogást nem emel az irányelv III. mellékletében felsorolt (1)–(3), (5), (6), (10) és (12) követelmény tekintetében. Az Észt Köztársaság tehát alapozhatta az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti végleges döntését az eredeti NKT-jára. Márpedig a vitatott határozatból és a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság előtt képviselt álláspontból kitűnik, hogy a Bizottságnak nem állt szándékában ilyen döntést elfogadni.

110. Az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tehát tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése és 3. cikkének (1) bekezdése nem választható el e határozat többi rendelkezésétől.[12]

111. Ennélfogva a Bizottság negyedik jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

XI – Végkövetkeztetések

112. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság:

1) utasítsa el az Európai Bizottság által az Elsőfokú Bíróság T-263/07. sz., Észtország kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítéletével szemben benyújtott fellebbezést;

2) kötelezze a Bizottságot az Észt Köztársaság és a saját költségeinek viselésére;

3) kötelezze a Dán Királyságot, a Cseh Köztársaságot és a Lett Köztársaságot a saját költségeik viselésére.

11 — A jelen indítvány 36. pontja.

12 — Következésképpen nem kell azzal a kérdéssel foglalkozni, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdése és 2. cikkének (2) bekezdése elválasztható-e annak többi rendelkezésétől.